

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Zbigniew Strus

w sprawie ze skargi M. G. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 maja 2006 r., sygn. akt III Ca (...) w sprawie z wniosku M. G.

przy uczestnictwie W. G.

o podział majątku dorobkowego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 sierpnia 2008 r.,

zażalenia M. G. na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt III Ca (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. odrzucił zażalenie wnioskodawczynie M. G. na postanowienie tego Sądu z dnia 21 listopada 2006 r., które wniosła ona do Sądu Apelacyjnego. Postanowieniem z dnia 21 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił skargę wnioskodawczynie o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem tego Sądu z dnia 30 maja 2006 r. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wskazał, że postępowanie wywołane skargą o wznowienie postępowania jest kontynuacją tego, którego dotyczyło, a zatem Sąd Okręgowy wydając jakiegokolwiek orzeczenie w przedmiocie skargi działa w dalszym ciągu jako sąd odwoławczy. W tej sytuacji zażalenie należy kierować do Sądu

Najwyższego a nie do Sądu Apelacyjnego, i dlatego należało go odrzucić W zażaleniu skarżąca zarzuciła naruszenia art. 370 k.p.c. oraz art. 369 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew opinii wyrażonej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, jeżeli skarga o wznowienie postępowania jest oparta na przesłance lub przesłankach określonych w art. 403 k.p.c., sądem właściwym, w rozumieniu art. 405 k.p.c., do orzekania o wznowieniu postępowania jest sąd II instancji. Stanowisko takie uznać należy za ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (*vide* uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007 r., III CZP 137/06, OSNC 2007, nr 9 poz. 125). Oznacza to, że w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy było właściwym sądem do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania, a od jego postanowienia w tej sprawie przysługiwało zażalenie do Sądu Apelacyjnego.

Nawet gdyby podzielić pogląd Sądu Okręgowego, że sądem właściwym do rozpoznania zażalenia na postanowienie tego Sądu z dnia 21 listopada 2006 r. był Sąd Najwyższy, to rację ma skarżąca wskazując, iż niewłaściwe oznaczenie sądu, mającego rozpoznać zażalenie nie stanowi podstawy - na tle art. 370 k.p.c., który to przepis ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu zażaleniowym także przed Sądem Najwyższym (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.) - do odrzucenia zażalenia. Skarżąca wypełniła dyspozycję zawartą w art. 369 k.p.c. wnosząc zażalenie do sądu, który wydał zaskarżone postanowienie. Jeżeli zaś okazałoby się, że niewłaściwie oznaczyła w zażaleniu sąd, który miał je rozpoznać, to zgodnie z art. 200 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy był zobowiązany do przekazania tego zażalenia sądowi właściwemu, a nie do jego odrzucenia (*vide* postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2008 r. II CZ 31/08, niepublikowane).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.